

Последна понуда

Лорен Ашер

Плејлиста

- In my head** – Ariana Grande
- Hate myself** – NF
- Forever Winter (Taylor's version)** – Taylor Swift
- Bad habits (Acoustic version)** – Ed Sheeran
- Justified** – Kacey Musgraves
- If I ever feel better** – Phoenix
- Unmiss You** – Clara Mae
- Broken (Acoustic)** – Jonah Kagen
- Wishful Thinking** – Gracie Abrams
- Brown Eyes Baby** – Keith Urban
- Favorite crime** – Olivia Rodrigo
- Clarity** – Vance Joy
- Break My Heart Again** – Danielle Bradbery
- This Time is Right** – CVBZ & American Authors
- Labyrinth** – Taylor Swift
- One Life** – James Bay
- You Let me Down** – Alessia Cara
- No Se Va** – Morat
- Goodbye** – Mimi Webb
- Time** – NF
- When We Were Young** – Adele
- I Won't Give Up** – Jason Mraz
- ADMV** - Maluma

За сийе кои некогаш биле йошценеши.
Се надевам дека ќе им докажете на сийе, а и себеси,
дека не се во йраво.

1

Алана

Да знаев дека вечерва ќе умрам, ќе облечев посеокси долна облека. Или барем ќе облечев нешто поубаво од рас-пар пижами прошарани со дупки и дамки од белило.

Мајка ми сигурно ме прекорува од рајот и се прашува каде ли згрешила кога ме воспитувала.

Perdona me, Mami. Debería haberle escuchado.¹

Набрзина се прекрстувам и го вперувам пиштолот кон сенката кај отворената врата. Срцето безмилосно ми бие во градите, а паузите помеѓу секое отчукување стануваат сè помали и помали. „Ти давам пет секунди да излезеш од куќава, а потоа пукам. Еден... два...“

„По ѓаволите“. Нешто тешко удира во сидот и го вклучува прекинувачот, па целиот ходник го облева ненадејна светлина.

Уште поцврсто го стегам пиштолот кога доаѓам лице в лице со единствениот човек за кого мислев дека никогаш повеќе нема да го видам. Погледите ни се пресретнуваат. Неговите сини очи поминуваат по контурите на моето лице како некакво невидливо милување и одеднаш ме облева топлина по целото тело.

И покрај громогласниот аларм во мојата глава кој ме предупредува да бегам подалеку од него, не можам да одолеам и да не ги погледнам сите 195 сантиметри од Калахан Кејн. Сè во врска со него ми е пријатно и познато, дури и болката во моите гради која никогаш не исчезна дури и откако тој замина.

Неговата пријателска насмевка.

1 Извини мамо. Требаше да те послушам.

Неговата темноруса коса, секогаш бушава и очајно желна за скротување.

Неговите сини очи со боја на ведро небо светкаа како површината на езерото под пладневното сонце.

Поминаа шест години откако го видов за последен пат. Шест долги години кои ме направија посилна за да забележам што е всушност неговата привлечност.

Сџајица.

Ако погледнам повнимателно, ќе ги забележам пукнатините на неговата фасада изградена од убавина и шарм. Тој отсекогаш се трудеше да одржува дистанца со луѓето за да не можат да ја видат скршената личност зад неговата маска. Токму тоа ми го привлече вниманието и токму тоа беше причината за мојот пад.

Имав дваесет и три години кога ми го скрши срцето, но болката беше свежа како сето тоа да се случило вчера. Наместо да ја игнорирам, јас се потпрев на болката и ја искористив како гориво за мојот гнев.

„Што правиш овде по ѓаволите?“ остро го прашав.

Неговата насмевка затрепери, но набрзо се врати во првобитната положба. „Возбудена си што ме гледаш?“

Со дланката го повикувам да дојде поблиску. „Пресреќна. Зошто не дојдеш малку поблиску за да можам подобро да те застрелам? Не би сакала да промашам некој витален орган“.

Веднаш го спушта погледот кон пиштолот во моите раце. „Знаеш ли воопшто како се ракува со тоа?“

Подзамижувам. „Сакаш да откриеш?“

„Каде ја најде?“

„Ми ја подари мајка ми“. Градите ми се стегаат.

Ги подига веѓите кон челото. „Сењора Кастиљо ти купи-ла пиштол? Зошто?“

Го спуштам пиштолот и го закочувам орозот. „Таа отсекогаш велеше дека жената треба да биде две нешта – вооружена и опасна“.

Калахан останува со подзината уста. „Мислев дека се шегуваше кога ни велеше дека има пиштол за да нè држи под контрола“.

„Некои од нас не растеле во безбедно мало предградие на Чикаго со постојан надзор од дадилки и комплетна послуга“.

„Истото важи и за оние кои пораснале во среќно, мало туристичко гратче каде што локалниот шериф може да се поткупи со алкохол и крцкава стотка“.

Се муртам. „За твоја информација, шериф Хенк официјално се пензионирал уште лани“.

„Голема штета за тинејџерите деликвенти“. Неговата сјајна насмевка стана уште поголема.

Во stomакот ми летаат пеперутки. Според начинот на кој ми се превртува утробата, се чини дека во неа има илјадници пеперутки кои се разбудиле по шестгодишниот сон во нивните кожурци.

Тој ти го скрши срцето. Однесувај се соодветно.

Чувствувам како ми се грчат мускулите во рамената. „Планираш ли да ми објасниш зошто провали во мојата куќа или само ќе стоиме тука простум цела ноќ?“

„Твојата куќа?“ Челото му се збрчка. „Мислам дека грешиш. Дедо ми можеби му дозволил на твоето семејство да престојува тука бидејќи мајка ти се грижеше за имотот, но ти не го поседуваш“.

Мајка ми не само што се грижеше за куќата на семејството Кејн туку ја сакаше како своја уште од моментот кога Брејди Кејн ја најми за да управува со имотот и да му помага во грижата за неговите внуци.

Но сејак тијој ти го остави имотиот тебе, а не нејзе.

Срцето повторно почна силно да ми бие. „Според тестаментот на дедо ти, да, јас сум сопственичката“.

Телото му се здрви. „Што сакаш да кажеш?“

„Тоа е помеѓу мене и него“.

„Со оглед на тоа дека не можам да отидам и да го прашам бидејќи е два метри под земја, ќе те замолам да ми обрзложиш малку повеќе“.

Болката во срцето станува сè поинтензивна. „Тој рече дека имотот е мој и дека имам право да ги застрелам сите што ќе се спротивстават на тоа“.

Тој ги прекрстува рацете на градите, па погледот ми го привлекуваат стегнатите мускули под неговата маица. „Сега знам дека лажеш. Дедо ми мразеше оружје“.

„Тогаш како ја објаснуваш неговата мала колекција на таванот?“

Ја трие брадата со прстите. „Каква колекција?“

„Можеби не го познаваше дедо ти толку добро колку што си мислиш“.

„А ти да?“ Потценувачки се насмевнува.

Ја кревам брадата. „Престојуваше овде секое лето сè до несреќата, па да, мислам дека го познавав многу подобра од личноста која не се ни трудеше да му се јави за роренденот“.

Калахан го трга погледот. „Јас и тој не бевме баш во добри односи пред да падне во кома“.

„Се прашувам зошто“. Гласот ми е полн со сарказам.

Со дланката го трие задниот дел од вратот. „Минатиот пат кога бев тука, направив многу грешки“.

„Како грешката што ја направи со мене?“

Вилицата му трепери. „Не требаше да постапам така со тебе“.

Чувствувам како Кал да ми зарива назабен нож во градите, но на лицето не покажувам ниту една емоција – таа вештина ја усовршував низ годините.

„Не, навистина не требаше“. Прстите ми се грчат околу пиштолот.

„Жал ми е што го уништив нашето пријателство“.

Невидливиот нож се врти и уште подлабоко се зарива во моите гради. „Врската не го уништи нашето пријателство. Тоа го направија твоите зависности“.

Таблети против болки. Алкохол. Секс. Кал ги злоупотребуваше сите нешта за да избега од демоните во неговата глава, а јас бев премногу глупава и вљубена за да го забележам тоа.

Не можеш да се обвинуваш себеси кога твој беше експеримент за криење.

Сепак, јас сè уште се мачам да поверувам во зборовите што си ги кажувам на самата себе. Грлото ми се стега од долгогодишните потиснати емоции и едвај голтам.

Вилицата му се стега и неговите јасно дефинирани црти на лицето стануваат уште поистакнати. „Верувала или не, не возев дури до овде за да се расправам со тебе за нашето минато“.

„Тогаш зошто всушност дојде овде?“ Од стотиците прашања коишто сакав да му ги поставам, ова ми изгледаше најбезбедно.

„Дојдов да ја проверам куќата“.

„По шест години? Зошто?“

„Бидејќи планирам да ја продадам“.

„Не. Тоа нема да се случи ни под разно“.

„Лана...“ Кога го слушам стариот прекар, моето мртво срце одеднаш блеснува од радост.

Нишиџо чудно шиџо шиџаши мислеше дека си лесна. Сѐ шиџо шиџеба е една глупава крајенка на твоеџо име за да џо сџушиши џаргоџи.

„Не ме нарекувај така“. Ги стискам усните.

„Алана“, ја исправа грешката и се мурти. „Не знам што ти кажал дедо ми, но сигурно не си го разбрала добро“.

„Да. Секако, претпоставуваш дека јас не сум го разбрала“.

Ги подзамижува очите. „Сега само си напорна“.

„За разлика од што? Наивна и глупава како минатиот пат?“

Кал го занемарува моето зајадливо прашање и продолжува со зборување. „Лесно ќе го разјасниме ова. Каде е тапијата?“

Размислувам за недостатоците од исполнувањето на неговото барање.

Колку йобрзо му џо йокажеш докуменџоџи шиџолку йобрзо ќе си замине.

„Ќе ја донесам“. Тргнувам кон скалите, но веднаш се вртам кон него и го погледнувам. „Немој да си мрднал од местото“.

„И да ризикувам да ме застрелаш? Не, благодарам“.

Одговорот ми стои на врвот на јазикот, но успевам да го потиснам. Тоа е проблемот со Кал. Веднаш штом каже

некаква шега и се насмевне, човек заборава на сета лутина и бес. Тоа му е најголемата моќ и мојот личен криптонит.

Сега си ѝоѝодгоѝвена.

Или барем така се надевам.

Трчам горе и го оставам пиштолот во сефот, па почнувам да претурам по документите во потрага по тапијата. Ја наоѓам за миг, скриена помеѓу неколку важни документи.

Кал ми ги погледнува дланките додека слегувам по скалите. „Што, немаш пиштол овој пат?“

Ги кревам рамената. „Знам пет различни начини да убијам човек со голи раце, па пиштолот всушност не ми е ни потребен“.

Неговата златна кожа наеднаш станува бледа. „Те молам речи дека се шегуваш“.

Камо да беше така. Едно лето мајка ми ме прати во Колумбија да го посетам вујко ми, а тој немаше поим како да ме анимира, па ме тераше да работам на неговата фарма и ме учеше најразлични боречки вештини. Еден месец подоцна, се вратив дома со црн појас за удирање котек и доволно вештини за преживување за да се натпреварувам во оние реални шоа.

Ја ставам тапијата на масичката во ходникот и покажувам кон потписот на Брејди. „Еве. Како што реков“.

Кал стои покрај мене додека го чита документот. Внимава да држи растојание додека чита, но кога ја префрла тежината на другата страна, нашите раце случајно се допираат. Низ телото ми поминува силен набој. Тој брзо ја става раката зад грбот иако ефектот на неговиот допир е сè уште присутен. Поминаа шест години, но моето тело сè уште реагира како да заминал вчера.

Се муртам уште повеќе.

Кал одмавнува со главата додека ја чита целата страница од документот. „Жалам, но оваа тапија е застарена“. Покажува кон датумот напишан покрај потписот на Брејди. „Овој документ бил потпишан пред ажурираниот тестамент“.

„Кој тестамент?“

„Тестаментот што го напиша пред несреќата“.

Грлото ме стега како Кал да ги обвил дланките околу мојот врат и цврсто притиснал.

Не. Не е можно. „Веднаш ќе се јавам кај неговиот адвокат за да ја расчистиме работата“. Одам кон скалите, очајна да стигнам до горниот кат и да го земам телефонот.

Кал погледнува кон неговиот луксузен рачен часовник. „Речиси е полноќ. Се сомневам дека Лео би одговорил на повик во ова време“.

Тивко пцујам.

Кал ги става дланките во џебовите. „Ќе му се јавам утре за да го средиме ова пред да дојде агентот за недвижности“.

„Кој агент?“

„Агентот што го најмив да ми помогне да ја продадам куќава“.

„Што не е јасно во ‘Не ја продавам мојата куќа’?“

„Па за почеток, фактот дека ја нарекуваш твоја“.

Прстите самоволно ми се собираат и формираат две цврсти тупаници за да ме спречат да ги обвијам околу неговиот голем врат.

Погледот му се спушта до моите згрчени дланки, па повторно се враќа на моето лице. „Мислам дека треба да го оставиме ова сè додека не добиеме валидно објаснување од адвокатот. Доцна е, а дискусијава не води никаде“. Ја отвора влезната врата и таа почнува да крцка.

„Чекај“. Ја подигам дланката. „Дај ми го клучот“.

Тој го игнорира моето барање и го повлекува куферот внатре. „Не одам никаде“.

„Па, сигурно нема да останеш овде“, набрзина одговарам јас.

„А каде очекуваш да одам?“

„Во мотелот на главната улица, таму сигурно има празна соба, а сега имаат и безжичен интернет и телевизори во боја“.

Изнаенадено ја отвора устата. „Се шегуваш. Па таму уапсија сериски убиец“.

Ги превртувам очите. „Всушност, тој не убил никого во мотелот“.

„Аха, тоа сосем ги менува работите“.

„Мамо, кој е човекот?“ вика Камила од врвот на скалите. Прво го одмерува Кал со нејзините ширум отворени сини очи, па погледнува кон мене.

Мавтам со раката без размислување. „Не е важно. Врати се во кревет, те молам“.

Кал ги трга ширум отворените очи од Ками и погледнува кон мене. „Кое е тоа дете по ѓаволите и зошто те нарекува *мама*?“

„Немој да пцувеш пред моето дете“. Мојот шепот звучи како саскање на змија.

„Твое дете? Колку години има?“ Кал се тетерави во обид да се тргне од мене, но набрзо повторно наоѓа рамнотежа.

„Пет!“ Ками ја подигнува дланката како да чека некој да рече „Да пукне!“

Кал пребледува и ја испружува раката кон сидот. „Пет. Тогаш... Таа е... Ние...“

„Не е...“ Мојот одговор е прекинат од ненадејното превртување на неговите очи.

Нозете го издаваат и неговото тело почнува да паѓа напред.

„Срање!“ Се обидувам да го задржам.

Екстремитетите ни се испреплетуваат, па и двајцата паѓаме на подот. Останувам без здив од силниот удар при падот врз истрошениот дрвен под. Главата на Кал удира во мојот стомак и тоа боли многу повеќе од очекуваното, но барем го ублажува неговиот пад. Не успевам да му ја задржам главата навреме и таа се стркалува од мојот skut и удира на подот. Кал не се ни сепнува и само лежи на подот во потполно бесознание.

„Срање. Ова ќе го боли“. Го подигам неговото млитаво тело назад кон мене и ја ставам неговата глава во мојот skut.

„Ооо. Мама ќе мора да стави пари во теглата за пцовки“.

Имам чувство дека таа тегла е најмал проблем во споредба со фактот дека Калахан Кејн се врати во мојот живот со смртоносна насмевка и еден голем проблем.

2 Кал

Гледам во таванот и трепкам во обид да го фокусирам погледот кон матниот лустер. Ми треба речиси една минута за да ми се разбистри видот, но мозокот сè уште ми е во тотален хаос.

Зошито сум на йогош?

„Ах, фала му на Господ што си буден. Дали си добро?“ Лана се наведува нанапред. Нејзините темни кадрици нежно ми го допираат лицето и ми ја скокоткаат кожата. Таа мириса на колачиња од путер и цимет и ме потсетува на ноќите кога седевме заедно на пристаништето и јадевме непечено тесто за колачиња. Мојот обид да се воздржам од вдишување е неуспешен, па повторно го чувствувам нејзиниот мирис на цимет.

Не се сеќавам кога последен пат ја сонував Лана. Пред неколку месеци? *Години?* Овој сон е многу поживописен од другите и ги има дури и најситните детали како што е ситниот младеж на нејзиниот врат во облик на срце и лузната над нејзината усна.

Ја подигам дланката за да ја допрам бледата бела трага над нејзините усни и прстите ми затреперуваат. Светот престанува да постои во моментот кога нејзиниот поглед го пресретнува мојот.

О, Боже. Тие очи.

Нејзините кафеави очи ме потсетуваат на изгледот на почвата веднаш по дожд – толку се мрачни што на одредена светлина изгледаат речиси црни. Таа боја е толку потценета, а е достоин ривал на сите други бои иако Лана никогаш не се согласуваше со тоа.

Со палецот нежно ѝ ја допирам долната усна и таа остро вдишува.

„Што правиш?“ Веднаш се повлекува.

Се сепнувам од острата болка која како да буши дупка во задниот дел на мојот череп.

Не сонуваш, бугало.

„Извини. Не сакав да ти ја влошам болката“. Ми ја подигнува главата од нејзиниот skut. „Колку прсти гледаш?“

„Три“, едвај одговарам.

„Кој ден е денес?“

„Трети мај“.

„Каде се наоѓаме во моментов?“ Со ноктите нежно ми поминува по скалпот и низ ‘рбетот ми поминуваат искри.

„Во пеколот“.

„Дали ова те болеше?“ Таа го повторува истото движење. Кожата ми гори од нејзиниот допир, а низ вените ми се шири топлина силна како шумски пожар.

„Престани. Добро сум“. Се тргам и се лизгам по подот за да го потпрам грбот на спротивниот сид. И покрај оддалеченоста, мирисот на цимет од нејзиниот гел за туширање како да ми се залепил за облеката.

Тоа е истиот оној гел со опоен мирис кој го користи со години.

Уште еднаш длабоко вдишувам бидејќи очигледно уживам да се измачувам себеси.

О, Боже. Паџејичен си. Ја потпирам главата на сидот и таа одмазднички ми враќа со уште посилен болка.

„Еве, господине. За местото каде што боли“.

О, срање.

Алана има ќерка. Петгодишна ќерка со темноруса коса и големи сини очи кои се морничаво слични на моите. Кога сум седнат, таа е на иста висина со мене иако може да се рече и дека е неколку сантиметри повисока од овој агол на гледање.

Детето на Алана – кое можеби е и *мое* дете – зјапа во мене со големите очи и стои облечено во погрешно закопчани пижами. Бојата на нејзината коса е речиси светлокафеава, а најголем дел од нејзините брановидни кадрици се излезени од растуреното опавче.

Дали е моја?

О, Боже, се надевам дека не е.

Помислата е нечовечна, но точна. Сè уште не сум подготвен да бидам татко. По ѓаволите, не знам ни дали некогаш ќе бидам подготвен. Сè до овој момент, јас бев сосем задоволен со помислата дека ќе бидам кул чичко кој не успеал да си го среди животот навреме за да има свои деца. Како да бидам подготвен кога едвај го правам и она најосновното за себе?

Детето мавта со кесичка мраз пред моите очи и потскокнува на прстите на нозете. Без размислување ја подавам дланката и ја земам кесичката од нејзините раце.

„Добро сте?“

Се сепнувам од детскиот глас. Ме потсетува на Лана, ја има дури и онаа нејзина мала рапавост на гласот. Повторно ме обзема вртоглавица.

Лана застанува на нозе и ја бакнува ќерка ѝ на главата. „Ти благодарам, душо. Многу љубезно од тебе што сакаш да му помогнеш“.

„Ни треба ли доктор?“

„Не. Му треба само малку одмор“.

„И некој жесток пијалак“, мрморам јас.

Лана се врти кон ќерка ѝ. „Гледаш? Доволно му е добро за да носи лоши одлуки. Сè ќе биде во ред“.

Носот на девојчето се збрчкува. „Тоа нема смисла“.

Лана воздивнува. „Ќе ти објаснам утре, ми амор“.

„Ама...“

Лана покажува кон скалите. „Vete a dormir ahora mismo“.²

О, Боже. Изгледа и звучи иста како мајка ѝ.

Можеби поради тоа што таа е мајка.

Целото тело ми отрпнува.

Дали имам срцев удар?

Според начинот на кој ми трпнее левата рака и чувството дека срцето ќе ми излезе од градите, не би ја отфрлил и таа можност.

² Оди на спиење веднаш.

Детето покажува кон мене со дебелиот прсте. „Не изгледа баш добро“.

„Ќе биде добро. Само има мала главоболка“.

„Можеби ако го бакнеш ќе му помине“.

„Не“, велиме и јас и Лана истовремено.

„Добро. Без бакнежи“. Девојчето ги прекрстува рацете и се мурти.

Погледот на Лана се спушта кон моите усни. Со јазикот ја обликува долната усна и мене веднаш ми се вцрвуваат ушите.

Безнадежен си. Појидолно и нејидравливо безнадежен.

„Ќе ми прочиташ приказна?“ Девојчето нè прекинува, а нејзиниот глас делува како кофа мраз врз моето расположение.

Дали е можно да е моја? Дали Лана би го криела гејшејо од мене јолку долго само јоради јоа шјо ме мрази?

Собата повторно се врти. Ги затворам очите за да не ја гледам малечката верзија од мене и Алана.

„Камила“, предупредувачки ѝ се обраќа Лана.

„И двајцата должите пари во теглата за пцовки“, ја потсетува ќерка ѝ.

Можам да замислам како Лана ги превртува очите додека ѝ одговара. „Потсети ме утре“.

„Добро!“ Звукот на босите стапала по дрвените скалила одекнува кон високите тавани.

Лана продолжува со зборување дури откако го слушна затворањето на вратата во далечината. „Си замина, па можеш да престанеш да глумиш дека спиеш“.

Погледнувам кон лустерот. „Дали е...“ Колку и да се обидувам, не можам да го довршам прашањето. Лана никогаш не ми изгледаше како тип на човек кој би чувал ваква тајна, но луѓето прават луди нешта за да ги заштитат саканите, особено од оние кои ќе ги повредат.

Можеби затоа дедо ми ѝ ја препишал куќата на Лана. Можеби мислел дека не го поддржувам сопственото дете, па тој ги презел работите во свои раце.

По јрејјосјавка дека нависјина ѝ ја осјавил куќата.

„Дали е што?“ прашува Лана.

„Моја?“

Лана трепнува. „Дали сериозно ми го постави ова прашање?“

„Само одговори ми“. Мојот страв се претвора во гнев. Не сум човек кој брзо се разгневува, но покрај почетните знаци на главоболка и сознанието дека имам дете за кое не знаев ни дека постои, моето трпение е истенчено.

„Би сменило ли нешто ако е?“

Чувствувам дека прашањето на Лана е стапица, но сепак доброволно паѓам во неа. „Да. Не. Можеби. По ѓавоците! Не знам. Моја е?“ Поминувам со дланките низ косата и ги повлекувам прамените, па нежната кожа под нив почнува да пулсира.

„Ако ми го поставуваш тоа прашање тогаш ти воопшто не ме познаваш“.

Застанувам на нозе игнорирајќи ја нестабилноста што ја чувствувам додека станувам. „Што очекуваш да мислам? Не се разделивме баш најдобро кога се видовме последниот пат“.

„Значи претпоставуваш дека би го криела детето од тебе само поради моите лични чувства?“

„Или тоа или пак многу брзо си продолжила со животот како што ми изгледа“. Тоа беше ужасно да се каже. Лута, обвинувачка, глупава изјава за којашто зажалив само што ја изговорив. Овој пат не можам да го обвинам алкохолот, па така мојот лут излив станува уште полош.

Температурата во собата нагло опаѓа.

„Излегувај“, шепнува таа.

Стојам скаменет во место. „Срање. Извини. Не знам зошто го реков тоа. Мислам, знам зошто го реков, но не требаше...“

„Губи се од мојата куќа пред да викнам полиција за да те исфрли“. Ми го врти грбот. Начинот на кој рамената ѝ треперат со секое длабоко вдишување уште повеќе ми го влошуваат лошото чувство во стомакот.

„Алана...“

Таа се врти на петите и покажува кон вратата. „¡Lárgate!“
За ова не ми треба Google Translate.

Поразително ги подигам дланките. „Добро. Заминувам“.

Ќе си заминеш шикушака без да добиеш одговор?

А во сиротино шио? Онаа Лана што ја познавав требаше да се смири пред да може да разговара. Одамна научив дека ако ја притискам премногу, таа само ќе ме оттурне уште подалеку.

Ја фаќам рачката од куферот и излегувам низ влезната врата.

„Чекај“.

Застанувам на чергичето пред вратата и цврсто ги притискам стапалата во буквите *sin postre no entran* (Не влегувај без десерт).

„Дај ми го резервниот клуч“. Се доближува до мене и ја подава дланката.

Нејзината лева дланка без бурма.

А шио е шио важно? Ти секако не гојге шука за да ја освоиш ѝак.

Се држам до таа мисла и неколку пати ја вртам низ главата пред да ѝ ја упатам мојата вообичаена насмевка.

Ноздрите луто ѝ се шират. „Клучот, Калахан“.

Веднаш го вадам сребрениот клуч од џебот. Кога Лана посегнува по него, нејзините прсти нежно ми ја допираат кожата и низ телото како да ми поминува силен електричен набој. Таа нагло ја повлекува раката и веднаш ја става на нејзините гради.

Сиѓурно и шиа го ѝочувшувала исшошо.

Одлично. Вечерва ќе можам да заспијам знаејќи дека иако таа ме мрази, нејзиното тело не мисли така.

Будала си ако мислиш дека шио е некакво досишнување.

Силно ја треска вратата. Скокам наназад за да избегнам скршен нос и го превртувам куферот.

Ја потпирам главата на дрвената врата со негодување. „Што ли си мислеше кога ме испрати овде, дедо?“

Се слуша заклучувањето на вратата и во истиот момент се гаси и светлото над мене.

„Не можеше да почекаш да стигнам до автомобилот, нели?“ Не очекувам одговор, но сепак гласно го изговарам прашањето.

Една по една се гасат и светилките на тремот и уште повеќе ја нагласуваат пораката на Лана.

Губи се.

Длабоко воздивнувам и се враќам до мојот астон мартин ДБС. Моторот гласно оживува и јас престанувам да дишам очекувајќи да ја видам Лана како излегува надвор со пиштол и повторно ми се заканува дека ќе викне полиција. Поминува речиси една цела минута, но влезната врата не се отвора, па сметам дека е безбедно да ја вклучам светилката во автомобилот и да го побарам писмото на дедо ми во преградата.

Ковертот е скриен на самото дно, на истото место каде што го оставив пред две години кога тој почина. Додека моите браќа брзаа да ги извршат задачите што им ги остави дедо ми за да го добијат наследството и акциите во компанијата „Кејн“, (а задачите бараа од Роуан да работи во семејниот забавен парк, а Деклан да се ожени), јас го правев она што го знаев најдобро.

Го избегнував она што ме плашеше.

Одолговлекувањето не ти носи ништо освен неволји.

Поминувам со прстите преку скршениот восочен печат на „Дримленд“, па го вадам писмото од ковертот. Ги затворам очите, земам длабок здив и го одвиткувам парчето хартија.

Калахан,

Ако ја читаш оваа верзија од моето последно писмо, што значи дека сигурно сум починал пред да успеам да разговараме за нашите различни гледишта и да си проговориме за она што го кажавме. Иако сум скршен што ситуацијата останала таква, сакам да ти испиравам работите помеѓу нас со мојот писмамени и мојата последна желба. Велам дека ти не решаваат сè, но сигурен сум дека можат да те мотивираат и тебе како и твоите браќа да излезите од вашите зони на комфор и да се впуштите во нешто ново.